

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku W. H.
przy uczestnictwie Z. N., Z. N. i S. N.
o stwierdzenie nabycia spadku po A. S.
oraz sprawy z wniosków S. N.,
przy uczestnictwie W. H. , Z. N. i Z. N.
o zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia
21 czerwca 2000 r., sygn. akt I Ns (...) o stwierdzeniu nabycia spadku
po Z. S.
oraz o stwierdzenie nabycia spadku po A. S. ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej S. N.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 30 października 2018 r. przez S. N. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Skarżący nie wykazał, aby istniała potrzeba wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Te wymagania nie zostały spełnione przez skarżącego. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ogranicza się on jedynie do ogólnikowego stwierdzenia, że zachodzi potrzeba wykładni art. 948 § 1 k.c. pod kątem sprecyzowania kryteriów wykładni testamentu. W żaden jednak sposób nie zostało wykazane, iż w tej materii problemowej występują rozbieżności interpretacyjne w doktrynie i orzecznictwie,

które wymagałby aktywności orzeczniczej Sądu Najwyższego realizowanej w postępowaniu kasacyjnym.

Brak jest także podstaw dla uznania, że w skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Argumentacja przytoczona przez skarżącego nie pozwala na wyprowadzenie wniosku o występowaniu w sprawie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W swej istocie sprowadza się na do niedopuszczalnej ze względu na brzmienie art. 398³ § 3 k.p.c. próby podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji, a które determinowały rozstrzygnięcie kwestionowane w skardze kasacyjnej.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

jw